

стоателъ и ктиторъ игѹменъ Сергіа ермонахъ и сченикъ емѹ
 Михаилъ ермонахъ и Никифоръ ермонахъ и Кирилъ монахъ и
 Петроніе монахъ і Іѹникиа монахиа и Цоре и Михо і Тодѹ
 и Петко и Цвѣтко и Никола Іѹсифъ и Петко. Бѣ да прости
 ктитори и настоа(тѣ)ли стѣго храма амин. Ба лѣто 7182—1674). По препись на Петковић, Старине, 40.

28. — Сжщи монастирь. Бележка на последния
 листъ на печатанъ псалтирь, сега въ Загребската Югосл.
 академия: Да се знаетъ сѣ книга глѣми псалтирь ѿ сѣ Да-
 зарово полѣ како вѣше прѣже порѣшена ѿ расипана ѿ повеза
 ѿ Михаилъ ермонахъ ѿ манастирь Глепче въ прѣкли прилеп-
 скіе . . . въ лѣтѣ 7182—1677) ѿкѣпѣ а . Ельчъко сѣтъ
 Гидоровъ за свою дѣш . і ѿчѣвѣ ѿ мѣрѣнѣ помени . Гі . и
 титора Ельчета і Гидора и Проіка ѿ Митра і Стоанъ Бѣ
 да хі прости въ цѣтво нѣно аминъ (Цоневъ, Кирилски
 ржкописи и старопечатни книги въ Загребъ. СБАН, I, 9).

29. — Монастирь Градище, Св. Николай. Тамъ
 писанъ миней въ 1600 г., съ следната приписка: Бѣ лѣ
 7108—1600) мѣа мѣ кѣ рѣкою многогрѣшнаго
 Гпиридѣна, тѣ, монахъ: сѣписа се сѣа стѣа ѿ вѣтвнаа кнѣга
 глѣми миней, въ ѿме стѣго архіерѣа ѿ чѣтворца Никѣлы въ
 монаѣти Градище. при митрополѣта Пелагонію и Прилѣпѣ кѣ
 Гтефана. Сега книгата е въ Румянц. музей въ Москва.
 А. Викторѣвъ, Сѣбраніе рукописей Севастьянова. Москва
 1881, стр. 73.

XII

Тиквешъ и Мориово

Тиквешъ е покраина между Вардаръ и долна Цѣрна,
 дѣржаща на югъ до подѣ Демирѣ-капия. Половината ѿтъ
 бѣлгарското население е мохамеданско, помашко. То говори
 своя прадѣдовски бѣлгарски езикъ. Тиквешкиятъ говоръ се
 схващаше ѿтъ самитѣ турци за най-чистѣ бѣлгарски, както
 това личи ѿтъ известната турска поговорка, споредъ която
 най-добре турски се приказвало въ Цариградъ, албански —
 въ Елбасанъ, бѣлгарски — въ Тиквешъ, а грѣцки въ — Янина: